

Arrest

nr. 183 325 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit de stad Ararat. U en uw man baatten samen een voedingswinkel uit. Uw man wou uitbreiden en een carwash openen. Hij leende hiervoor 10.000 \$ bij de bank. Om alles te kunnen afwerken leende hij ook nog bij vrienden en kennissen. Het lukte uw man echter niet om zijn project af te werken. U merkte dat uw man er soms gespannen en stressvol bijliep. U vroeg wat er scheelde en uw man zei dat hij schulden had maar het wel zou oplossen. Op 15/02/2015 was uw man heel boos omwille van de schulden die hij had. Hij zei dat de schuldeisers het geld terug vroegen. U raadde uw man aan wat te gaan rusten en ging hem een glas water halen. Toen u terug bij hem was hij komen te overlijden. Hierna kwamen de schuldeisers hun geld vragen aan u, in totaal zo'n 9.000 \$. U probeerde hen af en toe kleine sommen terug te betalen. U

stond hierna nog voor 5.500 \$ in krediet bij uw schuldeisers. U werd door hen bedreigd dat u het geld diende te betalen. U werd twee à driemaal met een wapen bedreigd. Ze zeiden dat indien u iets zou proberen of klacht zou indienen u zou uitgeschakeld worden. U stortte in en diende met verwondingen aan uw hoofd naar de spoed te worden gebracht. In februari 2016 trok u in bij uw dochter. Eind juni 2016 reisde u naar Kiev. Na een maand kwam u in een vrachtwagen naar België waar u op 28/07/2016 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, de overlijdensakte van uw man, een bewijs van de registratie van uw huwelijk, de aanvraag voor een lening bij de bank, het contract van de lening met de bank, en 2 medische documenten.

Uw dochter H. H. (...) (5.944.025) kwam in 2006 naar België waar zij een asielaanvraag indiende. Op 27/09/2006 nam het CGVS in het kader hiervan een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en haar beroep bij de RvS werd op 22/12/2010 verworpen (arrestnummer 210027).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw man bij een bank als ook bij kennissen en vrienden geld had geleend en hij na verloop van tijd problemen ondervond om deze leningen af te betalen. Nadat uw man kwam te overlijden eisten de schuldeisers dat u de leningen die uw man had aangegaan verder zou afbetalen. U kon de maandelijksse rente aan de bank betalen maar kon slechts kleine sommen aan de kennissen en vrienden van uw man teruggeven. U werd door de kennissen en vrienden van wie uw man geld had geleend met de dood bedreigd. U trok in bij uw dochter maar kon er niet blijven omdat zij een groot gezin heeft en iedereen het moeilijk heeft door de economische situatie in Armenië.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de problemen die u – volgens uw beweringen – heeft gekend met de schuldeisers van uw man geen verband houden met de Conventie van Geneve. U haalt in uw asielaanvraag geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Volgens uw beweringen viseerden de schuldeisers van uw man u louter omwille geldelijke motieven, nl. om de openstaande schuld te recupereren. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U zei dat u nooit hebt overwogen om de bescherming van de autoriteiten in te roepen, door bijvoorbeeld een klacht in te dienen tegen de personen die u zouden hebben bedreigd (zie CGVS p. 10). Uit uw verklaringen kan niet worden opgemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een sociale groep.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u met de dood zijn bedreigd door de schuldeisers van uw man. Zo verklaart u (CGVS p. 7) dat u bedreigd werd door personen waarbij uw man geld had geleend. Gevraagd wie deze personen waren verklaart u dat ze vrienden en kennissen van uw man waren maar kan u geen verdere informatie over deze personen geven zoals bv. hun namen. Dergelijke vage beweringen over de identiteit van de schuldeisers, terwijl u stelt dat ze vrienden en kennissen van uw man waren, komen weinig overtuigend over en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook moet worden vastgesteld dat u omwille van deze bedreigingen nooit bescherming heeft gezocht bij de bevoegde Armeense autoriteiten en kan u geen uitleg geven waarom u niet door hen zou geholpen worden (zie CGVS p. 10), hetgeen gelet op de situatie waarin u zich bevond m.n. met de dood bedreigd door schuldeisers van uw man, weinig doorleefd overkomt en bijkomend de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt. Verder is het bijzonder merkwaardig dat u toen u in februari 2016 bij uw dochter introk u uw appartement en winkel gewoon op slot deed en achter liet (CGVS p. 5). Gevraagd waarom u uw appartement en winkel niet verkocht stelt u (CGVS p. 9) dat uw man net overleden was, dat u niet goed bij uw hoofd was, en vraagt u zich af wat u had kunnen doen. Gelet op de precare situatie waarin u zich volgens uw bewering bevond, is het bijzonder merkwaardig dat u, desnoods met de hulp van uw familie, nooit overwogen heeft om deze eigendommen te verkopen en zo uw schuld - tenminste deels - af te lossen. Meer nog, gevraagd hoeveel u denkt dat u voor de verkoop van uw appartement en winkel zou kunnen krijgen hebben, stelt u er geen idee van te hebben en dat u nooit zo heeft gedacht, hetgeen niet aannemelijk is wederom gelet op uw bewering dat u door de schuldeisers met de dood werd bedreigd. Het is immers niet geloofwaardig dat u nooit een alternatieve oplossing, zoals de verkoop van uw eigendommen had kunnen zijn, heeft overwogen om de problemen met uw schuldeisers eventueel te kunnen beëindigen. Deze vaststellingen ondermijnen verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die u in Armenië met uw schuldeisers zou gekend hebben. Ten slotte kan er niet aan voorbij gegaan worden dat u sinds u uw appartement had verlaten nog vier maanden bij uw dochter in het dorp Urtzador in de provincie Ararat heeft verbleven alvorens uw land van herkomst te verlaten, waardoor het acute karakter en de ernst van uw vrees bijkomend wordt ondermijnd.

Er moet worden opgemerkt dat door u aangehaalde sociaaleconomische problemen – het feit dat u schulden zou hebben en dat u uw woning moest verlaten en intrekken bij uw dochter, waar u ook niet kon blijven omdat zij het ook economisch moeilijk heeft – evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch aanleiding kunnen geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien de penibele sociaaleconomische situatie waarin u zich bevond nadat u bij uw dochter ging wonen, die het zelf ook niet breed heeft, geen verband houdt met uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een sociale groep, maar kadert in persoonlijke tegenslag die u kende en de algemene economische malaise in Armenië (CGVS, p. 10).

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten worden niet betwist maar kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort en het bewijs van de registratie van uw huwelijk, bevatten louter persoonsgegevens. De overlijdensakte van uw man vermeldt dat hij stierf aan onregelmatige bloeddorstomming maar levert geen informatie over de door u aangehaalde omstandigheden dat dit is voorgevallen. De aanvraag voor een lening bij de bank en het contract van de lening met de bank, tonen louter aan uw man een lening heeft aangegaan maar levert geen informatie over de problemen die hij ten gevolge hiervan zou ondervonden hebben. De 2 medische documenten tonen aan dat u op 26/02/2016 medische verzorging nodig had aan uw hoofd na een val maar levert geen informatie over de door u aangehaalde omstandigheden dat dit is voorgevallen.

Wat betreft de asielaanvraag van uw dochter H. H. (...) (5.944.025) dient er te worden opgemerkt dat u hieromtrent verklaart (CGVS p. 3) dat zij louter naar België kwam om er in het huwelijk te treden en haar aanvraag aldus geen verband houdt met deze van u.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/4, § 2, b en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Tevens oppert verzoekende partij dat door verwerende partij een manifeste appreciatiefout zou zijn begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op beknopte wijze het door haar eerder voorgehouden asielaanvraag herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en de feitelijkheden ter plaatse alsook met haar persoonlijkheid. Zo heeft zij traumatische ervaringen opgelopen, heeft zij een labiele persoonlijkheid en is zij een alleenstaande vrouw op leeftijd.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet *in concreto* aanwijst welke gegevens door verwerende partij niet in overweging werden genomen en die bij het wel in overweging nemen hadden kunnen resulteren in een andere beslissing. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom een op het ogenblik van het gehoor op het Commissariaat-generaal 62jarige vrouw niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen of waarom haar asielaanvraag op een andere wijze had moeten worden behandeld om reden dat zij een alleenstaande jonge zestiger is. Ook laat verzoekende partij na een medisch attest bij te brengen waaruit zou blijken dat door de traumatische ervaringen haar cognitieve geheugen dermate is aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert de door haar beleefde gebeurtenissen op een correcte wijze naar voor te brengen.

2.2.5.1. Aangaande het invoeren van de bescherming van de Armeense autoriteiten werpt verzoekende partij tegen dat bescherming tegen represailles louter theoretisch is en nooit afdoende en dat de autoriteiten in Armenië weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen zodat daadwerkelijke bescherming niet meer dan een dode letter is.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat geen enkele rechtsstaat in staat is absolute bescherming te bieden. Verder oordeelt de Raad dat – indien het asielaanvraag van verzoekende partij geloofwaardig zou zijn, *quod non* – wanneer een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, de asielaanvraag alleen al op basis van dit motief ongegrond kan worden verklaard. Verzoekende partij heeft geen enkele poging ondernomen om zich voor hulp en bescherming tot haar eigen autoriteiten te wenden en toont op generlei wijze aan dat zij de absolute zekerheid kon hebben dat zij bij haar autoriteiten geen gehoor zou vinden in haar verzoek. Verzoekende partij geeft trouwens op hypothetische wijze zelf aan dat haar autoriteiten “*weinig of geen vat zouden hebben op*”. Daar verzoekende partij haar probleem nooit aankwaam bij de Armeense autoriteiten en derhalve niet kon vaststellen dat deze haar weigerden te helpen, heeft zij, alvorens zich te beroepen op internationale bescherming, zich nooit beroepen op de in haar land voorziene beschermingsmechanismen waardoor haar dan ook geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de ruime motivering van verwerende partij waaruit wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat zij met de dood zou zijn bedreigd door de schuldeisers van haar man, *in concreto* ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Het louter poneren in algemene bewoordingen dat haar verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal wel geloofwaardig waren, betreft niet de minste concrete weerlegging van de motieven van verwerende partij.

Ook de motivering dat de door haar voorgehouden problematiek niet ressorteert onder één van de vijf criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 wordt door verzoekende partij onaangetoond gelaten.

2.2.7. Tot slot wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenvoeging van aparte van elkaar losstaande componenten die elk op zich de bestreden beslissing dragen.

2.2.8. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag en blijkt dat verzoekende partij niet de minste moeite heeft gedaan zich te beroepen op de bescherming van haar autoriteiten. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverhouding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 oktober 2016 de kans kreeg om haar asielaanvraag omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet geloofwaardig is en zij heeft nagelaten zich te beroepen op de bescherming van haar eigen autoriteiten, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT